

РОДОВО ®
Брой 1
Година I
31.X.-6.XI.2005
ИМЕННИК
ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК цена 50 ст.

БЪДЕЩЕТО Е ПРЕКРАСНО

Мен ме вълнува не езотериката, не някакви висши неща, не духовността, а... Аз така предполагам: най-духовният човек - това е човек, който изглежда великолепно, дори и физически. Това е човекът, който има руменина на бузите, изправена стойка, ведро лице, който преодолява вредните навици. И още - този духовен човек не е длъжен да спасява целия свят, не е длъжен да спасява страната си, а просто трябва да направи щастливо своето семейство, да изгради родово имение, да направи щастливи своите деца и да ги осигури за дълго. Ето в това навярно е най-голямата духовност, защото обществото намери се състои не от някаква аморфна маса, а от хора, от семейства. Ако има много щастливи семейства, значи тази държава ще бъде щастлива; ако има много богати семейства, значи и държавата ще е богата. Ето това са простите принципи... и аз ги разбирам. А не разбирам, когато говорят за някакви кармични процеси, движения на планетите, настъпваща апокалипсис и необходимостта да се правят някакви ритуали и т. н. Всичко това вече се е случвало - и не едно и две столетия или хилядолетия. И ритуалите са се правели, и апокалипсисите са посветени на бъдещето! То е много, много прекрасно. И ще дойде не след сто години, а в близките години. Ще започне необикновено движение, което ще обедини много хора от различни страни на света. Аз съм убеден в това. Това бъдеще го очакват. Него го разбирам. Не само в Русия. И когато се срещам с читатели, аз говоря с тях за това, а те стават все повече и повече. Много емигранти четат също книгите ми на различни езици: на немски, френски и др. Те също вярват в бъдещето.

липисите са настъпвали. Само истинските ценности винаги са си оставали истински. Винаги е имало любов, винаги са се раждали деца. Друг е въпросът дали са били щастливи или нещастни.

Половината от книгите са посветени на бъдещето! То е много, много прекрасно. И ще дойде не след сто години, а в близките години. Ще започне необикновено движение, което ще обедини много хора от различни страни на света. Аз съм убеден в това. Това бъдеще го очакват. Него го разбирам. Не само в Русия. И когато се срещам с читатели, аз говоря с тях за това, а те стават все повече и повече. Много емигранти четат също книгите ми на различни езици: на немски, френски и др. Те също вярват в бъдещето.

Владимир МЕГРЕ

С ЛЮБОВ И СВЕТЛИНА

Част от редколегиата на „Родово имение“ обсъжда поредния брой

Здравейте, съмишленици!

Поздравявам ви за чудесна работа, която сте свършили. Още в първия си брой вестник „Родово имение“ има много разнообразно съдър-

жание. Мисля, че всеки човек, който иска да диша по-чист въздух, ще намери информация за да направи първата крачка и как да

промени живота си. Ето защо е важно вестникът да достигне до голям кръг от хора, част от които дори не подозират за съществуването на подобно движение. Този Път за спасението на човечеството трябва да се откроява от останалите

вестници с нов и нестандартен дизайн, за да бъде в синхрон с информацията, която носи.

Желяз ви споделя работата! Нека седмичника скоро стане ежедневник!

Юлия СТЕФАНОВА Приятелите!

Радостен съм да ви съобща, че ни се роди едно прекрасно детенце - нашият нулев брой на вестника. Нямаме представа колко е прекрасен и как му се радваме всички, които го видяхме. Надявам се и на вас да ви хареса. Празнувайте, приятели! Това е нашата обща роля. Дано да му честваме заедно 100-ния и 1000-ния брой.

Пращам ви много любов и светлина.

ВЛАДИМИР

НОВИНИ
САЩ
„Звънтящите кедри“
Наскоро в престижния американски вестник „Columbia Tribune“ излезе положителната бележка, посветена на книгите на Владимир Мегре, на английски език. Авторът, американският журналист Пин Израел, е първият журналист, писал за „Звънтящите кедри“ в американската преса. Той сравнява книгите на Мегре с най-известните произведения на американските автори и казва, че в университетите на щата Мисури вече се провеждат изследвания по идеите, заложени в книгите на Мегре, посветени на селското стопанство, лесовъдството, етиката, философията и други дисциплини.
Русия
Официална регистрация
На 3 октомври 2005 г. Министерството на правосъдието на Руската федерация потвърди регистрацията на Организационния комитет на Родната партия на Руската федерация, според Закона за политическите партии. В изпълнение на този закон и за потвърждение на регистрацията в 30-дневен срок партията ще публикува съобщение в някой от централните всекидневници. Открита е и банкова сметка за финансово помощ на Родната партия.

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗГУБЕНИЯ КИВОТ
загадката на Странджа планина
През януари 1981 г. при майка ми на Руглите беше дошъл един възрастен човек с молба да му ходатайства Ванга. Мъжът казал, че иска да разговаря за нещо важно, и показал на майка ми един омачкан лист хартия, на който били нарисувани някакви писмени знаци и криволинейни линии ката на географска карта. Майка ми веднага се досетила, че това е иманяр, който ще пита Ванга дали на тази карта има обозначено скриване и къде се намира. Тя добре знаеше, че Ванга не приема такива хора, на понеже човекът беше дошъл отдалече и за да не си отиде съвсем без нищо, изведнъж я чух да ми казва, че дъщеря й (т. е. аз) е завършила турска филология и може тя да погледне тези знаци, за да ги разчете. Като всяка майка много ме беше надценяла.
Майка ми ме извика и аз излязох на двора. Времето беше необичайно топло и слънчево за януари, затова седнахме с мъжа отъвн на пейката пред Вангината къщичка. Той отново ми разказа как носил тази карта в София, но никой от „професорите“ не можал да разчете знаците, даже му казали, че това са глупости, защото не приличат на никое писмо, което да IU е познато. И понеже професорите не успели да прочетат картата, беше дошъл Ванга да ми я „прочете“. Подаде ми да видя какво представлява: на пръв поглед имаха прилика с арабското писмо, но между тях бяха изписани и знаци, наподобяващи геометрични фигури. Над знаците бяха нарисувани.
(На стр. 3)

ДА ЖИВЕЕМ ПРИРОДОСЪОБРАЗНО
Планетарното значение на родовите именения
България имаше честта да бъде първата държава в света, домакин на международна конференция на тема „Планетарно значение на родовите именения“. Тя вече е минало. Но какво ни даде? Според общото мнение на присъстващите това бе поредната убеденост в душите ни, че всичко описано от Владимир Мегре в неговите книги е не само реално, но и в най-скоро време трябва да бъде претворено в нашия живот.
Гости на конференцията бяха наши съмишленици от Русия и Израел, докторът на икономическите науки, професор, академик и председател на „Академия за родовите именения“ В. Я. Медиков, писателят поет и философ Ефим Кушнер, както и актрисата от Санкт Петербург Олга Бард.
(На стр. 4)

ГОРИ ЛИ ВОДАТА
Красимира ГРИГОРОВА
Американските учени Шон Монтогъри и Грѐм Смил попадат на любопитна информация за австралийския учен Ю Браун, който работел върху нова технология в Калифорния. Свързват се с него и го посещават. Браун е създал смес от водород и кислород с удивителни свойства, за които няма научно обяснение. Ученият споделя с гостите си, че а Отава има генератор, който произвежда неговия газ.
Монтогъри отива в Канада и там демонстрира на Брауноаия газ направено го зашеметяват: искра запалва пламък от малка горолка. Слагат отпред
(На стр. 8)

СЪБРАНИЕ НА ИНИ
КМинциативния КОМИТЕТ
Българският инициативен комитет за редяване на България родна партия ще се събере скоро, за да угодатата за уредителното събрание партията. Очаквайте оповестяването на точната дата

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗГУБЕНИЯ КИВОТ

Загадката на Странджа планина

Красимира СТОЯНОВА
(От стр. 1)

като от детска ръка криволинейни линии, които според моя събеседник трябваше да представяват картата. Естествено нито един знак или черта не ми говореха нищо. Изпитвах досада. Не само защото се провалих като преводач, но и защото никога не съм вървала на иманярски легенди.

Чудех се как да се измъкна от разговора и да си отида, когато чух Ванга да ме вика в статия си. Както всички незрящи хора тя имаше изключително развит остър слух и беше чула разговора ни на пейката. Помогнах ѝ да се облече и тя извика възрастния човек. Няма да описвам наново разказа на човека, но Ванга му каза, че първо тази карта не е вярна, защото е преписвана от много хора и отпреди много години и почти няма нищо общо с оригинала; след това му обясни, че в тези знаци и линии няма обяснения за никакви съкровища и той напразно е бил толкова път, за да дойде на Рупите; накрая му предложи да отиде и да си направи една баня в минералната вода и после да си тръгне; поиска да остави „картата“ (докато се къпе) при нея. Човекът излезе.

Когато останахме сами, Ванга ми нареди да намеря някакъв прозрачен лист хартия и да прекопирам картата. Стори ми се малко нередно, но леля отсече: „Иманярите са хора подозрителни и този човек никога няма да ти даде да препишеш листа, въпреки че на него няма да му послужи за нищо. И на теб няма да ти послужи, но тази „карта“ е знак да поговорим за нещо сериозно, което е свързано с теб.“

Перисухав знаците на един прозрачен лист хартия от купия с бонбони и заминах с майка ми до Петрич, защото трябваше да направим някои покупки. Докато пазарувахме, забравих за срещата с човека, защото и без това мислех, че е някаква измислица.

Следобед, когато се върнахме на Рупите, Ванга ме извика. Разпита ме къде сме ходили и какво сме пазарували, а след това изведнъж пак ме попита какво мисля за иманярската карта. Казах ѝ, че това е някаква глупост, за която е излишно да говорим. Ванга ме слушаше мъничко през цялото време и после изведнъж каза:

„Да, ама не е глупост! Тук става дума за огромно нещо, което не е лъжица нито за устата на този човек, нито за твоята. Тези знаци и тази карта са преписвани много пъти и отпреди много години. Повече от няколко поколения. Но никой не може да ги разчете. И тук не става дума за скрито съкровище, а за пис-

меност, която досега не е известна на света. Тя е изписана от вътрешната страна на каменен ковчег, направен от черен гранит, който е скрит дълбоко в земята преди хиляди години. Дори и да намерят този саркофаг - няма да могат да разчетат писмото. А то е много важно! Защото с него е записана историята на света - четири хиляди години преди нашето време и четири хиляди години след него.

Този саркофаг е скрит по нашите земи от хора, които са дошли по вода от Египет. Вървели са с камели. Имало е робин, войници и висши началници. Една нощ при пълна тъмнина и при пълно млъчице ковчегът е бил спуснат надълбоко и зарит с огромно количество пръст, а хората, които са участвали в тази работа, до един са избити на мястото. Така тайната е запечатана с потоци невинна кръв, за да дочака времето, когато ще бъде открита, показана на бял свят и разгадана от хората. Това е едно хилядолетно послание с безценна стойност.“

Слушах смаяна и просто не вярвах на ушите си. Възможно ли е да има такова чудо - неизвестна досега писменост, адресирана до бъдещите хора хилядолетия напред? Нямах никаква причина да не вярвам на казаното дотогава от Ванга, но това, което чух, надминаваше и най-големите фантазии.

Когато се върнах в София, показах преписа на мои колеги - специалисти и преводчици, но те всички установиха, че тези знаци не могат да бъдат разчетени и всичко нарисувано представлява някаква измислица. Аз бях съгласна с тях и реших повече да не се занимавам с тази история.

След около два месеца отново отидох да се видя с леля на Рупите. Водихме обичайния разговор между роднини - кой къде е ходил, какво е правил, какво е работил... По едно време Ванга ме попита дали си спомням за картата и дали съм ѝ показала на специалисти в София. Усетих, че темата ѝ е интересна, затова ѝ разказах подробно какво се е случило. Тя ме изслуша внимателно и изрече: **„Да, не можете да го откриете, нито да го разчетете. Още не му е дошло времето!“** Съжалих за това, защото докато разисквахме с колегите в София, се почувствахме много ентузиастични от казаното от Ванга и въпреки че не бяхме археолози и нямахме нужните познания, бяхме готови да организираме археологическа експедиция, стига да знаем къде да отидем. Докато разговаряхме с леля, дойдоха други наши роднини и пре-

къснахме темата. Тя започна да разговаря с тях, но аз почувствах, че е някак напрегната, като че ли се заслуша в нещо, а под спуснатите ѝ клепачи очите ѝ се движеха насам-натам, все едно наблюдава някаква картина.

Когато отново останахме сами, тя пак подхвана предишната тема. Изведнъж, след кратко млъчице започна много бавно да ми описва с подробности някаква планинска местност и поляна. Имах чувството, че самата тя е там и ми разказва в детайли за всичко, което вижда: не убягнах от вниманието ѝ нито растенията, нито камъчетата, нито почти невидимите пътечки, реката... След това спомена, че на поляната има голяма скала и че трябва да

да се откажем и да се върнем в градчето Малко Търново, откъдето всъщност започна нашата експедиция. Колегите ми обаче бяха по-упорити и към обяд открихме поляната със скалата. Ванга толкова точно ми я беше описала, че беше невъзможно да я сбъркаме и да не я открием.

Разгледяхме палатка, оставихме връхните си дрехи и храната и огледахме внимателно цялата околност. Не забелязахме нищо особено. Миришеше много приятно на напечени от слънчещо планински тревни, из чистия въздух се носеха пеперуди и мушци, над нас трептяха листата на големи широколистни дървета.

Следобед небето неочаквано потъмня и завали про-

останем в планината. Продължавах да мисля, че решението ни не е много правилно, защото през цялата нощ небето остана облачно, не се появи нито една звезда и аз съвсем не бях сигурна, че на другата сутрин - 5 май, ще видим първите слънчеви лъчи, както ми препоръча Ванга.

Почти през цялата нощ бодърствахме около огъня и разговаряхме за какво ли не. Някъде преди зазоряване неусетно съм задрямала, така както седях край жаравата. Когато се разсъзних, видях, че небето се е изчистило от облаци и всеки момент трябва да се появят слънчевите лъчи. Станахме и петимата, отидохме на поляната и застанахме пред скалата, която се извисяваше на южната

огряна от слънцето.

През целия ден се чудехме дали е случайна тази игра на светлинния лъч, или сме свидетели на някакво природно явление, но фактът, че Ванга ми беше казала на тази дата да наблюдаваме слънчевите и лунните лъчи и че наистина се случаваше нещо, ни изпълваше с голяма възбуда и необяснимо вълнение от предстоящото.

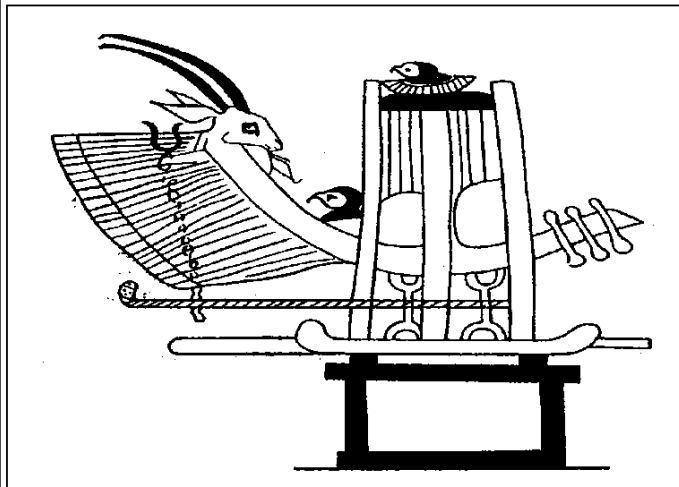
Почти целия ден прекарахме на поляната около скалата в очакване на вечерта. Следобед се повтори картината от предишния ден. Като беше слънчесто, за много кратко време небето потъмня и рунка пороев дъжд. Отново се измокрихме до кости. Около 5-6 часа следобед обядът спря, но небето остана облачно и тъмно. Започна да се стътва. Ние отново застанахме пред скалата, на 2-3 метра от нея, но нямахме голяма надежда, че облаци ще се разнесат и ще можем да видим нещо. С падането на мрака облаци започнаха да се разчистват бързо и след около половин час видяхме и първата звезда на небето.

Тогава един лунен лъч, дори не разбрахме как се появи, повтори светлинната игра на слънчевия лъч от сутринта. Беше около 21 часа. Навсякъде около нас беше съвсем тъмно. Лъчът докосна върха на скалата, после слезе малко по-надолу, докосна соларните кръгове и започна да очертава светлинния триъгълник с остър ъгъл, насочен към земята, като се движеше последователно от лявото кръгче към дясното и после под тях, към третото. Наблюдавахме като омагьосани тази игра на лунния лъч, който излязо повтаряше движението на слънчевия лъч от сутринта. Колко време сме наблюдавали, не знам. Може би 15-20 минути, колкото сутринта. След това лъчът изчезна. Ние, петимата, бяхме толкова впечатлени, че продължавахме да стоим пред скалата в непрогледния мрак и никой не смееше да наруши тишината.

И тогава се случи нещо, което ще помня цял живот, защото надминава и най-големите чудеса...

Южната страна на скалата, пред която стоиме, изведнъж светна някак отвътре като екран на телевизор. Откри се съвсем ясно на фона на тъмнината в светлосив цвят. И миг след това в открояващо се бяло се появиха две фигури... Бяха големи, изглеждаха триизмерни, а не плоски и заемаха цялата площ на скалата. Гледахме се, както се казва, „очи в очи“ и ни делеше не повече от 2-3 м разстояние. Имах чувството, че всеки момент ще се отлепят от скалата и ще тръгнат към нас.

(Следва)

отидем на това място на 5 май. Когато я попиташ защо точно на тази дата, тя отговори лаконично: „Заради небесните тела - трябва да гледате първите лъчи на слънчещо и луната.“ (Запомнила съм тази дата много добре, защото това е рождената ми дата!)

Накрая Ванга уточни, че ми говори за планината Странджа, която се намира в югоизточната част на страната, на границата ни с Турция.

Когато се върнах в София, се събрахме петима души колеги и решихме да отидем на посоченото от Ванга място. Наистина, както тя порано заяви, така наречената „карта“ не ни свърши никаква работа, защото ние не разбрахме въобще какво пише в нея. Информацията ни идваше единствено от разказа на Ванга.

Отидохме в планината още на 4 май. Приличахме на следотърсачи, които търсят някаква невидима следа. Не съм планинар и не ме бива много в ориентирването. Това лугане по бариерите скоро ме измори, а и не бях сигурна какво точно търсим, затова няколко пъти предложих на колегите да

ливен дъжд. Скрихме се под клоните на дърветата, но след час всички бяхме мокри до кости. Намокриха ни се и връхните дрехи, и храната, защото палатката не можа да спре силните струи дъжд. Валя повече от два часа. След това дъждът спря внезапно, но небето си остана облачно. Запалихме буен огън, за да се изсушим и да се подготвим да слезем в хотела в града. Докато говорехме и прибирахме багажа, взе да се стътва. Тогава колегите предложиха да не се прибираме, а да останем край огъня до сутринта. Да си признам откровено, идеята не ми хареса. Намирахме се в планина на най-високата ѝ част откъм българска страна. Малко по-нагоре минаваше границата ни с Турция. Около нас нямаше жив човек, нямаше никакво селище, само гъста гора и още по-гъста тъмнина, в която вероятно бродеха диви животни. Не по-малка беше и тишината, която се нарушаваше само от шума на листата на дърветата. Направо си беше страшно. Най-сигурното място беше до огъня и аз гледах да не се отделим от него, след като се съгласих с колегите да

й страна. Не знам защо застанахме точно пред нея, стана на никак естествено. **Това беше скалата, за която ми спомена Ванга, затова ние я огледахме предишния ден. Като материал не се отличаваше от другите скали наоколо. Беше висока около три метра със заострен връх и широка основа. Северната ѝ страна, която гледаше към поляната, беше гладка и по форма приличаше на равностранен триъгълник. На горния край забелязахме много отдавна издълбани три „соларни“ кръга с диаметър около 20 см, които образуваха триъгълник, насочен с острия си край надолу към земята.**

Стояхме на поляната срещу скалата и наблюдавахме, но около половин час не се случи нищо. След това един слънчев лъч заигра по върха на скалата, слезе малко по-надолу до соларните кръгове и започна да се движи по тях последователно от ляво на дясно и да описва светлинни триъгълници. Беше много впечатляващо. Наблюдавахме тази игра на светлинния лъч около 20 минути, след което цялата стена на скалата беше

ПОЗДРАВЛЕНИЯ

Хиляди благодарности към Наско и Краси Панчеви, към Владимир и всички, които взеха присърце идеята за създаването на вестника и я претвориха в дело. Нещата стават истински, когато от приказки и думи се материализират. Вестника е факт, нима това не е едно доказателство, че сред последователите на Анастасия има сериозни и изградени личности, които не се страхуват от трудностите, а не жалят собствени средства, за да имаме свое издание. Ние сме длъжни да помагаме с каквото можем.

В. С.

Честита първа рожба на всички създатели! Да е жива и здрава, да не ни бъде - всички ни да надживее! Надявам се вестникът да съществува и в електронен формат, така ще е по-достъпен и за българите в странство.

Наско АРНАУДОВ

Бравона тези, които добира куражда се хвърлят в морето на вестникарския пазар. За мен нашият вестник не е търговска стока. Той ще носи любови светлина. Сигурен съм, че заедно с него във всеки дом ще пристига вяра бреалността на едни бъдещи родови именния, които ще избавят човечеството от вредите на този безумен век. Иманежда природата да ни спаси, ахоние йеоспритеченна помощ. Аз не съм в България, но истината за напрежението внапредналите държави е шокираща. Живее се

бтемпо, което изправадушата ти от мечти, а мозъка ти от нежни и приятни мисли.

Отрупваш се с технически чудеса и постепенно се превръщаш в зависим от тях роб. Езикът ми е по-различен от този на последователите на Анастасия Бродината, защото се променям с всеки изминал ден към собствената си противоположност. Затова твърдо съм решил да се прибера у дома и да се науча да живея истински, така както прочетох в книгите ни Мегре и във вестника.

К. Д.
Мадрид

КОЛЕГИАЛНО

Появяването на ново издание на преситения периодичен пазар е смелост. Толкова много труд и любов е необходима, за да може то да си пробие път, да укрепне, да преодолее формал-

ности, организационни и творчески перипетии, търговски хитрини и завист дори!

Когато зад вестника обаче стоят съмишленици, обединени от една мечта, последователи на нещо толкова мъдро, колкото истинско и заложено в човешката природа, каквото е идеята за родови именния, нещата не изглеждат проблемни. Защото ветникът се е родил като обединител, помощник, съветник, първопроходец към добро и светло бъдеще...

Журналистическата гилдия приема с разбиране всяка рожба на пишещото братство. Ако авторите на страниците на новото издание са недостатъчно известни, това не значи, че не са таланти и честни. Затова приветствам от сърце редакцията

онния колектив на „Родово имение“ и му желая успехи. Да помни, че съществува заради читателите си и да им служи всеотдайно и вяро.

Петър АНГЕЛОВ,
член на СБЖ

ДА ЖИВЕЕМ ПРИРОДОСЪОБРАЗНО

(От стр. 1)

Гостите дадоха полезни съвети, споделиха впечатления и дариха много приятни мигове и впечатления на присъстващите.

Професор Медиков е близък приятел на В. Мегре. Той е живо потвърждение на главната идея на писателя за родовите именния. От няколко години живее в такава. Излъчва невероятна енергия, жизнениост, откритост.

- Промените, вътрешни и външни, в човека стават по-естествен начин, когато си направил своя избор в живота и дните ти минават в родово имение - сподели професор Медиков. - Обграден си от семейството си, от природата, от неща, които се наричат с простиците думи радост, удовлетворение, любов. Всичко е по-различно от напрегнатото съществуване в технократските бетонни чудовища, зовящи се градове. И дори когато ти се налага за малко да пътуваш по работата до града, правиш го с отвращение, като едно вредно задължение.

Освен че претворява мечтата на Анастасия в реалност, професорът се занимава с изграждането на Академия за родовите именния. В Русия все повече се усеща нуждата от специални знания. Все повече хора напускат панелните си квартири и започват да създават родови именния, а нямат необходимите знания за работа със земята. Именно заради това със съгласието на В. Мегре е учредено такова учебно заведение. Професор Медиков обеща филиал на академията да бъде

открит и в България при желание от наша страна. А едно семейство от Силистренско, запленило от идеята, дори земя за тази цел...

Писателят Ефим Кушнер е едно доказателство как човек може да се промени напълно, да има нов тласък в живота, а дори и нов живот. Оставайки верен на себе си, той сподели, че неуморно ще обиколя света и ще отдаде цялата си енергия, знания и талант, за да печели последователи и съмишленици сред читателите на Анастасия. Господин Кушнер обеща да запознае нашите последователи на Анастасия със съмишленици от Тулска област в Русия, където е решил да създаде свое родово имение.

Олга Бард е известна с това, че след прочитането на книгите на Мегре е започнала да пише стихове и да пее. За присъстващите тя изпълни свои авторски песни и произведения. От нея струеше светлина, добрина и топлина. След заключението на форума по руския сайт „Анастасия“ актрисата сподели с приятели от цял свят чудесните си впечатления от България и новите си приятели.

Гостите на конференцията в заключение откровено заявиха, че първите впечатления от българите са били за тъжни хора. Причината според тях е чувството за несигурно бъдеще. Идеите на Анастасия ще помогнат това да се промени. И делата за природосъобразен начин на живот. Така както е описано в книгите на Владимир Мегре.

Елена РАДИЛОВА

(Продължение от миналия брой)

От върха му се вижда цялата долина - очите неволно се присвиват, слухът се изостря и в ръката си сякаш усещаш сигналния му. Наоколо отново безброй ярки гущери - като духове на древните защитници. Изскачат зад всеки храст в блестящите си синьо-зелени „ризници“, внимателно те преценяват и удовлетворени от мирните ни намерения, изчезват сред белите камъни. По откъсната опашки на някои от тях си личи, че отново са готови да бранят крепостта с цената на собствения живот. Крепостта е трябвало да се отбранява. Това се набираща на очи във всеки детайл - стръмното стълбище, сложните фортификационни съоръжения, останките от висока бойна кула, огромния, издълбан в скалата резервоар за вода... Учените ще ви разкажат повече за тяхната версия www.peregrinon.bg. Строежите са мегалитни. В огромните скали са издълбани помещения, които днес бихме нарекли апартаменти, мезонети, студия. Етажните плочи се опират на огромни дъбови греди, за каквито сякаш наблизко няма дърво, от което биха могли да се изработят. Ненапразно римляните наричали този край „Великата българска гора“. Канализационната система, добре обмислена и изпълнена - определено е по-добра

НА ЗИГЗАГ КЪМ МОРЕТО

от тази в София. Колкото по-нагоре се изкачваш, толкова по-ясно става, че древните обитатели не само са дълбали камъка и са бранили крепостта. Те имали време и за удоволствия, имали дори вани за къпане - съдейки по размера - единични. Общественият живот също е бил на висота - навсякъде има шарпани за ритуално вино и жертвеници (вероятно за мезето). Както добре знаем от елините, траките умеели да правят вино - силно вино. По огнените знаци над запаленото вино жреците гледали в миналото и предсказвали бъдещето. Навярно тогава някой от тях е надарил с юначна сила родопчанина Мавруд, за да се осъзнае перестроечникът Крум и да спаси поне този сорт истинско тракийско вино. От „офиса“ на главния жрец - тронната зала - се открива красива гледка на югоизток. Самият трон е издълбан в скалата така, сякаш мерките са ги иззели от мен - 172 см. Всеки опит обаче да се снимам на трона във величествена поза бе осуетен. В чудеса не вярвам - те просто се случват. Нашето чудо дойде в лицето на Иван от Бургас. С голям чатал от джанка в ръцете той крачеше на върха на хълма и посочваше къде, колко и на

каква дълбочина тече водата, която са пили древните. Дървото в ръцете му твърдо и неудържимо забиваше надолу, ту се виваше нагоре. Без никакви умности Иван за пет минути ни разкри същността на този древен метод - това бе нашето просветление. Духът на Перерикон е още жив.

Сбогувайки се с него, разбрахме, че неуморният професор Овчаров копае под палещото родопско слънце следващия хълм, следващия жelon от нашата история - Орфеевото светилище.

Малко Търново е истински музей на социалистическата изолираност, с привкус на черноморска комерсиалност. Цената на входа за музея в Бръшлян е като в НИИМ, въпреки че всичко, което може да се покаже, е отъвн. Особена историческа ценност има улицата с последните сглобемни къщички, в които все още обитават оцелелите пионери на почивна „Странджа-Сакар“. Водопадът в местността Докузак (девеице дерета) е голямата надежда за туристическото израстване на района. Жалко че поройните дъждове от това лято са отнесли старата бара, където бабите перяли своите шарени черги. Следващите километри са истинска мечта за всеки велосипедист - хубав път,

дъбова прохлада и стръмно спускане, остър завой и пак спускане - и така 15 км до дендрариума пред с. Граматиково. Тук, пред моста над Велека, най-вероятно ни чака добре охранен граничен

ве, с интуиция и мерак да достигнем заветния плаж. Сине мореци ни посрещна с фойерверки. Бурята бързо идваше към нас и ни караше да бъдем сръчни и делови при разпъването на палатка-

полицай за проверка на документите. Той заникне не бърза, така както и реката е спряла и сякаш е забравила посоката към морето. Но ние бързаеме към него. Пятък на Царево много прилича на специално поддържан изпитателен полигон - тук не може да намерим равен участък. Когато все пак влизаме през задния двор на градчето, километражът отброява 999 км.

Остава последното изпитание - по вечно променящите се червени пътища дълбоки колени, на фаро-

та. Все пак изпреварихме дъжда с няколко секунди. На сутринта любопитното слънце размести облаци, внимателно наблюдаваше нашата радост от морето и когато нормалните почивачи дойдоха към 10 часа, то се скри. Голяма част от тези почивачи се нуждаят от терапия - да биеш път до този див плаж и да дефилираш по банки си е направо ненормално (освен това няма в какво да си изплакне човек очите). Но времето се оправи и се появяват нашите миналогодишни познати -

все нормални нудисти.

Сине морец много бързо започва да придобива съвременен туристически облик - хотел до хотел (ще ми се да кажа нещо за близостта на човешките седалищни места, но все сами се сещате), тухли, асфалт, автолаке, естетично оформени чадъри на плажа, дълбокомислени реклами от типа „Щици има по целия плаж, пици има само при нас“. Въобщо цивилизация отива навсякъде.

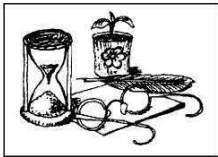
Нашата ваканция обаче не включва всичко това. Ние предпочитаме да сме поблизо до морето, да слушаме нощния прибой и да се разхождаме по скалистия бряг. От Липите към Листи (така се казват двата последни девствени плажа) пътеката ни води през Лунната долина. Милיוни години вълните са дълбали вулканичната скала, за да образуват тази каменна долина. Пещерата отляво сякаш е вход в подземното царство. Следващият скален нос е Разделената канара. Тук се разказват легенди за вечната любов и вечната раздяла. Моето възбуждение обаче вижда във всеки скален издатък различни динозаври - ето го единия застинал, пийеки вода, другият е вдигнал високо глава, там „пъзлив“ гигантска костенурка и така без край. Същинска Динозаврия.

(Следва)

Сергей ИНДЖОВ

НОВОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ

РАЗМИШЛЕНИЯ

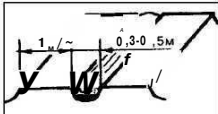

Прекопаеш без тор - погубваш обитателите на почвата. Копаеш с тор - погубваш и веднага „намаस्याваш“ останалите живи. С плоскореза - не вредиш. А ако дадеш и торец, то „светът“ на почвата „клокочи“, пробива, точи, рие“ в пълна сила. Всяка „амеба“ изпълнява своето предназначение.

Значи, главните свои усилия човек трябва да насочи не към обработката на почвата, а за попълване на запасите от органични вещества. Нахранените природни „орачи“ ще разрохкат земята по-добре от човека. И ето остава само „сеене и събиране на реколтата“. В промеждутците - да намаляваш плевелите.

А какво да бъде с тора? Него го зариват...

На недокоснатите от човека земни нивки изприжанията на животните и умерелите растения не зарива. Така че ако торът е много, може да се разстеле по лехите преди зимата, както се получи, когато ме „измамим“ трактористът. Ето как земята е разрохкана - само премахни плевелите и сей.

...Веднъж се случи да разрохкам тор и в лятно време на краставиците. Полах с вода. Силно тръгнаха на ръст и дадох отлична реколта. В края на сезона на лехите тор не остана: отнесоха го дъждовните червеи.

Ако торът е малко, градинарите го компостират в купчини с други органични вещества. Донеси, сложи, разбъркай, разнеси... Тещко. И трябва ли? Нали в природата все пак никой органичните отпадъци в купчината не събира и след това не разнася по растенията. Не е ли по-добре компостът да се приготвя „неизлизайки от касата“, т. е. в междуредията на лехите?

Още наблюдения. Сред градината - купчина тор. На разстояние три метра от нея - необичайно мощни картофени стъбла. По-далече - обичайни. Същото е и около торфа. Практически извод: слагане на органичните отпадъци, а може би и неорганичните - всички само в междуредията. Положителното действие се разпространява на цялата градина.

Тука има още един плюс. Слагайки органичните отпадъци в междуредията - тази дейност може да се извършва даже през лятото, без да се пречи на развитието на растенията. Без да се бърза: всичко е посадено, расте, няма за какво да се препуска. Доиде ли време да се формират лехите - донесените органични отпадъци, частично угнили, ще попаднат в тях. За следващото по-нататък не се безпокойте - червеите всичко ще преработят в хумус.

КАК ДА СТАНЕ ПРИ ТЕЗИ, КОИТО НЯМАТ ТОР

Да отглеждат две реколти. Земята една реколта едва ражда, а тук - две? Ще обедине почвата. Да, ако и втората реколта, както първата, се вземе от земята - ще обедине. Но даже ако само една реколта във вид на специално отгледана зелена маса се даде на земята, тя ще получи подкрепление.

Т. С. Малцев доказва: растенията оставят органични вещества в земята повече, отколкото употребяват. Така се е образувал чериоземът. Така че този, който е събрал репичките, лука, чесъна, краставиците, домати - в същия ден, без да чака, да разрохка с плоскореза лехите, да нареже канавки и да сее каквито и да са бързо растящи култури. Колкото до зимата израснат, толкова и ще израснат.

Как ще зеленее градината, ставайки подобна на природна ливадка, там, където земята от пролетта до зимата не почива нито ден! Нашите градини и ранна пролет са в черен цвят, и късна есен, изорани/изкопани, в траур: нито кислород дават, нито очите и душата радват.

Изчисленията доказват, че за добро подхранване на почвата с органични вещества са необходими две, по-добре три реколти зелена маса (растения, които специално се отглеждат за зелен тор, се наричат сидерати от латински „сидерус“ - звезда). Там, където трябва три ремаркета тор, при една реколта от зелен тор ще потърбават две. Икономия!

А какво ще стане, ако източната земя се остави само за зелен тор? Окосил първата реколта - в канавките между лехите. Посял втората - на същото място. За сезон, ако се постарее, може да се отгледа и три реколти. На следващата година сей каквото ти душа иска все едно че си торил с тор.

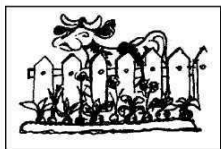
ОТГЛЕЖДАМЕ „ТОР“ НА ЛЕХИТЕ

Мислено разделете всички култури на три:

Ранно сеене: репички, лук, салати, бакла, грах, колър, моркови, магданоз. Тука ще отнесем и презимувалия чесън.

Среднотермично сеене: ранно зеле, картофи, цвекло, боб, ряпа...

Късно сеене: краставици, домати, чушки, зимно зеле... В зависимост от групата избираме и вариант за отглеждане на зелена маса за наторяване.

Ранни култури. Например, лук.

В четири канавки на леха с широчина метър арпаджик (древният може да се посади веднага след стопяването на снега, той няма да загине или да поникне преждевременно).

Междуредията от 25 см в лехата са най-оптимални за получаване на добра реколта и за лесно прочистване на плевелите с помощта на малкия плоскорез.

След обирването на лука направете леха, нарежете няколко (в зависимост от културата за зелен тор) канавки и сеите, например бакла. Ако предварително се накисне във вода, за да покълне, то до зимата в средните редове ще пораснат на 40-50 см и повече. Нейните корени ще проникнат на дълбочина до 120 см. Не пийайте баклата до пролетта. Тя и през късната есен при затопляне расте, а зимата и снега ще задържа.

Изключение от тази група правят морковите и магданозът. Насейте ги на лехата в четири реда. Между тях (също много рано) посейте например салата. Тя ще защити морковите от изсъвяне, което е важно в първия период на развитие, и ще възлрига и заглуши плевелите. Когато салатите започнат да пречат на морковите, изтръгнете ги с корените и ги сложете в междуредията.

Добра идея е при посеването на морковите в техните редове да се сее лук, примерно през половин метър. Рано появилите се стръкове ще обозначат редовете с моркови, което ще позволи да се премахват плевелите в междуредията до появяването на самите моркови. Плевелите на този етап са на стадия „нишки“, много са уязвими и се унищожават на 70-80 %.

Средноранни култури. Например картофи.

Седмица, две преди приближаването на картофите отрежете стъблата. По-добре е стъблата да се изсушат и изгорят, за да не се струпат болестни огнища на мястото. В освободилите се от тях междуредията може да се посади култура за зелен тор. В този случай картофите трябва да се прибират внимателно, за да не се стъпчат току-що проразилите стръкове. Ако нямате желание да се занимавате, сеите културите за зелен тор след прибирането на картофите.

Освен едногодишни такива култури, хубави е да се посади зимна ръж. За да направи повече зелена маса, на това място следващата година садете от късните растения или картофи. Късно посадените картофи дават особени семена, от които се получава висока реколта следващата година.

Късни култури. Например, краставици/кюриниши.

Веднага след стопяване на снега садете на лехите студоустойчиви, с бърз растеж на зелената маса растения. По време на саденето на краставиците обработете междуредията на лехите с плоскореза и посадете в тях краставиците. Докато поникват и набират сили, на тях съседите не са им страшни. Освен това ще прикриват при застудяване. Когато дойде времето, срежете растенията за зеления тор с малкия плоскорез и ги сложете в междуредията. След събиране на основната реколта на краставиците (ако още не е застудяло) съберете стъблата, разрохкайте гнездата и посадете втора култура за зелен тор.

КАКВО ДА СЕ САДИ ЗА ЗЕЛЕН ТОР

Зеленият тор - това е хубав и постоянно възстановяващ се източник на органични вещества. Кореновата система на много от растенията за зелен тор извлича от дълбоките слоеве на почвата фосфорна киселина, калций, магнезий и много други микроелементи. Вдигнати на повърхността, те стават достъпни за културните растения.

Зеленият тор защитава почвата от ерозия, помага в борбата с плевелите и болестите на растенията, подобрява физико-химическите свойства на почвата, повишава нейната биологична активност. Смесът на растенията за зелен тор е обширен. Ако след събирането на ранните картофи, лук, чесън до студенте остават 70-80 дни, то може да се отглеждат тънколистен люпин (Lupinus), грахово-овесена смес, фивево-овесена смес, фаселия (Faselia), рапица (Brassica Napus), злина (Barbarea), бяла горчица, просо, елда и т. н. Не гледайте в календара: колкото израсне. Случае се след застудяването да стане топло: даже бобовите растения успяват да цъфтят на първия етап.

В последната година от ползването на ягодна плантация, след събиране на ягодите мястото се прекопва, изравнява и се сеят тънколистен люпин, грах, фий и техни смеси с житни култури, които растат до късна есен.

Тези препоръки дава К. Довбан в брошурата „Зелено наторяване“.

На мястото, където в следващата година се предлолага, че ще се отглеждат краставици, домати, зеле и други късни култури, може есента да се посади зимна ръж, пшеница, рапица, злина. Не трябва много семена. Ръж например - около 2 килограма на декар. За

да израсте повече зелена маса, семената на културите преди посеването е хубаво да се накиснат (рътене) или да се поръсят с вода.

Отглеждане на растения за наторяване - това е интересна и творческа работа. Появи се нов за нас японски зеленчук - дайкон (вид ряпа), трябва да пробвате. Той за кратко време дава доста голям кореноплод. Сее се в края на юни, началото на юли. Оставете реколтата на дайкона заедно със зелената маса през зимата. Колко храна ще получат обитателите на почвата, когато той изгние!

Останали ли ви са семена от различни култури с просрочен срок на съхранение - не ги хвърляйте. Посейте ги гъсто на освободената земя...

Във всяка местност се на-

мират бързорастящи плевели. Съберете семената. Може те да дадат повече зелена маса, отколкото препоръчаните от вас растенията. Използвайте само едногодишни, с многогодишните е по-трудно да се борите.

И тук не минава без изключения. Ранната пролет при обработката на лехите старайте се да не пилате глухарчетата. Нека да растат. Когато дойде време да се разрохка - загърля, лесно ще ги срежете с плоскореза. Органичен тор! Може да е малко, но земята ще пороботи за себе си.

За да имате много добра градина, използвайте всичко, което ви е по силите: тор, торф, стъргодини (тях трябва да надгудите за неутрализация на киселинността с тебширено брашно, дървесна пепел или гасена вар), кори, битови отпадъци.

Главната задача на земеделеца - земята да сътворява. Ако постоянно преобръщаш, хубаво не чакай: ще затвърдее, закамее, никаква щадящ плоскорез няма да поможне, защото в почвата няма да остане кой да шадилш. **На земята трябва да даваш повече, отколкото взимаш от нея.** Процент и - то не малки! - тя ще начисли задължително. Наистина, невинаги веднага, малко по-късно...

ПЛЮСОВЕТЕ НА НЕТРАДИЦИОННОСТТА

Който има трактор, мотоплуг, кон, нека да преобръщат земята и да гледа плодотелите на своите ръце: как прогизва земята след дъжд с нейните ордели обитатели, как се изсушават в

та да се увеличи реколтата, например от царевичката на 80 %. На нормалните почви леховата система повиши реколтата минимум два пъти, а добивите от картофи три пъти (списяние „Изборът на рационализираща-тор“, № 7, 8, 1992).

При нас е най-лекият леховорез - ръчният плоскорез. На лехите не стъпваме, ходим по междуредията, където се стичат излишните води, където се запасяват в удобно време с органични вещества. Как да не е курорт за дъждовните червеи? И не е ли фабрика за въгледороди, строителния материал на реколтата? Неразрохваната есента земя се събужда рано пролетта, бързо съзрява за приемането на семената.

Загърляме по-лесно и бързо. Картофите, растящи на лехите в два реда, загърляме само от страната на междуредията, с което скращаваме работата два пъти. Останалото място разрохкаме с голяма производителност.

„Ако хубаво не загърлиш - реколта не чакай“ - ще кажат някои.

Известният в целия свят международен експерт по агрономство доктор Джекоб Р. Милайдер казва така: „При високо загърляне на картофите броят на грудките им действително е по-голям. Но не всички набират необходимата големина. Ако картофите само се разрохкат - грудките са по-малко, но всичките са големи...“

Ние получаваме реколта седмица-две по-рано. Не ни ли домързи - ще отгледате до зимата още и зелен тор.

Разстилайки органичните торове по лехите в края на есента, ние продължаваме жизнеността на микроорганизмите и дъждовните червеи, способстваме за увеличаване на тяхната численост. Няма ли това действие обратна връзка? Нали доброто поражда добро.

Ако на някого „не му се вдига ръката“, тогава разстилайте тора, започвайките повишена доза от него три пъти в годината. През останалото време не копайте, обработвайте земята с ръчния плоскорез или разрохкайте с вила.

Нетрадиционното градинарство коригира използването на минерални торове, които се компрометираща поради цената и повишаване на нитратите в продуктите. Ако навсякъде по разкопаното поле се разхвърлят минерални торове, то на многомилиардно „население“ на почвата му става непоносимо. Злото поражда зло.

Създателят на отечествената агрохимия академик Д. Н. Прянишников многократно повтаряше, че трябва да се торят растенията, а не почвата.

При леховото земеделие препоръките на учения са лесно изпълними. Растенията са при нас под ръка, и минералните торове могат да се прилагат локално, по малко под всяко храстче. Но винаги не търпи химия киселината почва и почвата с малко съдържание на органични вещества.

(Следва)

БОРОВЕ С ЯДЛИВИ СЕМЕНА

Скъпи читатели на Вестник „Родово име“,

В предишния брой на вестника ви запознахме с един малко известен в България дървесен вид - сибирския кедров бор. Може би ще ви е интересно да узнаете, чепосветаимаощемноговидеборове, чиито семена се използват за храна от хората. Боровите ядки, или още както някъде наричат „пиньоли“ (стоваеборно понятие се наричат ядливите борови семена), са традиционно ястие не само за народите на Сибир, но така също и на Централна и Южна Азия, за индианците от Северна и Централна Америка. В Европа също се използват за храна семената на два вида местни борове. В България обаче досега не е имало традиция да се употребяват борови ядки за храна.

У нас още от праисторически времена се култивират едва ли не всички видове овошни растения, които произхождат от Югозападноазиатския и Средиземноморския район. Това са: череша, вишня, скорупа, ябълка, круша, кайсии, бадеми, праскови, смокиня, орех, леска, дрян и др. Българската земя винаги е била щедра откъм плодове и може би затова населението никога не е употребява-

ло боровите семена като храна и лекарство. Новата концепция за бити на бъдещия човек отдава изключително голяма роля на растенията около дома му. Установено е, че растенията влияят много позитивно върху психическото и физическото здраве на човека. Необходимо е човек да контактува с колкото се може повече растения, като при това се дава преимущество на дървесните растения. Под понятието „контактуване с растенията“ ние разбираме както тяхното включване в менюто, така и самото им присъствие около дома на човека. Ето защо в този брой бихме искали да ви запознаем с някои по-малко известни в България борове, чиито семена в някои краища на света представляват такава традиционна храна, каквато са „орехчетата“ на сибирския кедров бор за населението на Сибир.

Ще започнем с Азия, с най-близките до сибирския кедр месторастения - това е Забайкалието, крайбрежието на Охотско море, Камчатка, Сахалин и Куриските острови, Китай, Корея и Япония. В този регион се среща един много близък родственик на сибирския кедров бор - кедровият стланник.

Кедровият стланник

(*Pinus pumila*) представлява НИСЪК бор с размерите на малко дървче (до 5 м) или стелец се храст с височина 40-50 см и дължина на ствола 1,5 - 2,5 м. Клонките му се стелат по земята, като едва-едва се приповдигат. Интересното е, че през есента, с настъпването на студовете, приповдигнатите клонки отново полагат заново по повърхността на почвата. Това му помага да понася суровите условия на полярните зими. Игличките са с дължина 4-8 см в снопчета по 5, твърди, триръбести. Задържат се на клонките по 3-4 години.

Шишарките са светложълти на цвят, с дължина 4-5 см. Съдържат 35-40 семена, които са годни за храна. Семената са с размери 5-6 мм, кафяви и без крилце. Плодоноси почти ежегодно, но слабо. Обилните семеносносители са през 2-3 години. Семената се разпространяват чрез животните. Полегналите до земята клонки често пъти се вкореняват. Кореновата му система е повърхностна. Това е изключително бавно растящ и студоустойчив дървесен вид. Той е невзискателен към топлината и към почвата. Расте на голи скали на каминисти склонове, на пясъчни дюни покрай морския бряг. С

успех расте в условията на вечна замръзналост. Наидобрите си месторастения той образува долния етаж в лиственничните гори. Кедровият стланник има много широк ареал на разпространение - от Анадир и Южнокуриските острови до южната част на Байкал и горното течение на Лена на запад.

Съобщствата от кедров стланник имат важно противоерозионно, водоохранно и климаторегулиращо значение. Не на последно място е и значението му като ценен източник на семена за хранителни нужди. Дървесината му служи като отлично топливо за северните народи. Настойките, отварите и екстрактите от иглици са богати на витамини С. Семената му съдържат около 60% мазнини и от тях се извлича масло както за хранителни, така и за технически цели. Изобщо приложението на този вид е почти същото, както и на сибирския кедров бор.

Кедровият стланник е интродуциран в европейската част на Русия предимно като декоративно растение.

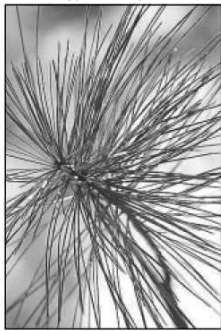
Правени са опити по интродукцията му и в Западна Европа, но няма достатъчно данни доколко тази интродукция е била успешна. Размножаването на кедровия стланник в изкуствени условия е изключително трудно. Семената имат много ниска кълняемост независимо от продължителната стратификация. Пониците силно се нападат от фузарийно сечение. Младите фиданки са чувствителни при пресаждане и дават нисък процент прихващане.

В България този вид не би могъл да намери широко приложение поради привързаността му към студени почви. Такива месторастения могат да му се осигурят само във високите части на нашите планини Рила, Пирин и Стара плани-

на, в горната граница на гората, където би могъл да бъде спътник на клека (*Pinus Mugo* var. *mughus*).

Корейски бор

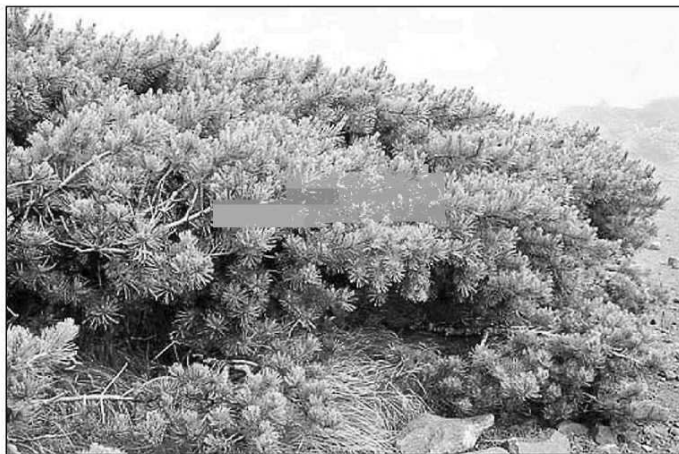
Друг азиатски вид бор от същата група петоглинен борове е корейският бор (*Pinus koraiensis*). Може да се срещне още и с името „манджурски бор“.

Това е дърво с височина до 60 м. От сибирския кедр се отличава по погъстото облистване и поедриите семена и шишарки. Разпространен е в Североизточен Китай и северните части на Корейския полуостров, на остров Хоншу в Япония, а в Русия - на юг в Приморския край.

Образува смесени гори с широколистни видове. Ареалът на този вид е сравнително тесен. Придържа

се към области с континентален климат, с ниски зими и високи летни температури. Той е един от главните лесообразуващи видове в Далечния изток. В Европа корейският бор се среща най-често в ботаническите градини и дендрариумите, единично или на малки групи. В Украйна има успешни опити за отглеждането на този вид като горскоопанско дърво. Като цяло за Русия се отчита, че този вид мръзне в условията на руските зими и няма подходящи условия за отглеждането му там. Няма обаче причини да не може да се аклиматизира в България и вероятно тук ще намери по-близки до естествения си ареал условия.

Китайски бор

ОТНОВО сме в Азия, този път в Тибет и Хималаите, Западен Китай и Корея. Там вирее китайският бял бор (*Pinus armandii*).

Той представлява величествено дърво, високо до 60 м. Предпочита леки пясъчливи или пясъчливо-глинести, добре дренирани почви. Може да расте и върху много бедни и сухи почви. По отношение на светлината спадна към светлолюбивите борове.

Семената на този бор могат да се ядат както сурови, така и приготвени и представляват голям деликатес. Имат лек аромат на смола.

От игличките се добива танин и зелено багрило.

Чилгоза

В Афганистан и в северозападните Хималаи се среща друг вид бор - това е така нареченият чилгоза (*Pinus gerardiana*). Той расте в защитени котловини до към 3000 м. н. в. Предпочита сухи и варовити почви. Това е декоративно дърво с красива корона. За получаване на качествени семена са необходими голям брой индивиди, за да се осъществи кръстосано опрашване. Семената му са едри над 25 мм и се използват за храна в сурово състояние или съгответни. Представляват много важно съставна част от менюто на местните народи. Богати са на мазнини и имат приятен аромат с привкус на смола. Могат да се използват като предястие и се считат за деликатес. Дървесината на този бор освен на смола има и лек

аромат на ванилия.

Швейцарски бор

В Европа също се срещат два вида борове с ядливи семена. Единият от тях е швейцарският бор (*Pinus cembra*). Систематически швейцарският бор стои много близо до сибирския кедров бор. Някои ботаници дори ги разглеждат като един и същи вид. На височина достига до 25 м и до 1,70 в диаметър. Игличките му са дълги 5-8 см, триръбести и са събрани по 5 в снопчета. Шишарките му са малко по-малки от тези на сибирския кедр.

Швейцарският бор изисква умерено влажни, леки глинести почви и висока атмосферна влажност. Той е силно студоустойчив вид. По отношение на светлината издържа леки засенчвания в младя възраст, но с увеличаване на възрастта му се повишава и нуждата от светлина.

Естествено е разпространен в Алпите и Карпатите на височина от 1300 до 2500 м. н. в., където образува смесени насаждения заедно с европейската ливница (*Larix europaea*) и обикновения смърч (*Picea abies*), а по-ниско и с бука.

Расте бавно и образува много ценна лека, жилава и трайна дървесина с голямо съдържание на смоли. У нас ми могъл да се аклиматизира като допълнителен горски вид в месторастенията на Бялата и черната муря в Рила и Пирин, а така също и в горната част на буковия пояс в Стара планина.

Италиански бор

Другият европейски вид бор с ядливи семена е италианският бор (*Pinus pinea*). Наричат го още скален бор, или най-често пиния. Достига до 10 м височина, порядко до 15-20 м. По-старите дървета образуват раз-

перена чадъреста корона. В младя възраст расте бързо.

Иглите са дълги 10-15 см и са събрани по 2 в снопчета.

Шишарките са едри, дълги 11-13 см и широки 7-10 см. Семената са едри, до 2 см дълги, с твърда обвивка и с едва забележимо крилце, което понякога липсва. Съществува вариант един *fragilis* с мека и трошлива семенна обвивка. Семената се наричат пиньоли и се използват за храна. От тях се приготвя множество италиански национални ястия, едно от които е „песто“. Това е вид сос, приготвен от пресен босилек, чесън, борови ядки, зехтин и сирене пармезан. С този сос могат да се заливат всички италиански варени тестени изделия (наричани паста). Пиньолите се използват още като добавка към шоколади и за направа на баклава.

Пинията произхожда от Средиземноморската област, където расте до 1000 м н. в. с два центъра - единия в Пиринейския полуостров, а другия в Мала Азия. Култивира се по цялото Средиземноморие, а обикновения смърч (*Picea abies*), а по-ниско и с бука.

само в най-западните части на Европа - Великобритания и Западна Франция. Пинията е светлолюбив и сухоустойчив вид. Издържа краткотрайни студове до -18 градуса С. Към почвата е невзискателен. Расте върху сухи варовити почви и крайморските пясъци. Не понася преовлажнени почви. У нас се отглежда в резиденция Евксинград. Там плодосни редовно и дава кълняемост, но в по-студени зими частично измръзва.

Може да намери по-широко внедряване в по-топли части на Южна България.

(Продължение от миналия брой)

Не отговорих нищо. Защо да му обяснявам, че щом човек ще умре някой ден, е по-добре предварително да си избере начин за това.

Очите на хлапето срещу мен потъмняха, сякаш бе прочело мислите ми и на свой ред се бе замислило.

- Е, аз ще вървя.

То се обърна и нагази във водата.

- Ей, къде?
- Ще поплувам още малко - то пак се усмихна, някак си неловко и повече не се обърна.

Не зная защо не го последвах, защо не се опитах да го спра. Стори ми се, че това не беше само момчешка самоувереност. Знаех, че няма да му се случи нищо, както го знаеше и той.

Докато се изкачвах по стълбите, все още мислех за детето.

Октомври се изнизва, дойде ноември, после мина и той. Водата стана съвсем студена и по-черна от всякога. Зимата беше изцяло в разгара си, когато веднъж на излизане от плажа видях отново хлапето.

Този път то ми се видя източено, пораснало, а с него имаше някакъв мъж, начумерен и изглеждаше недоволен от нещо. Дрехите им бяха неспокоисани, някак навлечени, сякаш бяха

чужди, а движенията им, докато се изкачваха по стъпалата нагоре, ту плавни, ту резки, нещо, което предишния път не бях имала време да забележа у момчето. Изкаках ги, очевидно те се опитаха да ме застигнат.

- Здравейте - казаха, когато се приближиха.

- Здравей - отговори ми само момчето, мъжът просто кимна.

Почувствах се засегната. Не от поздравя му, от погледа, който ме изучаваше със смесица от интерес и, кой знае защо, съжаление.

- Това е тя - каза момчето.

- Виждам - отговори мъжът.

Стана ми смешно, макар че сигурно трябваше да се обидя.

- И коя съм аз? - попитах.

- Ти си от... - започна момчето, но мъжът го сряза.

- Още не е сигурно, но бих искал да поговорим с вас.

Помълчах известно време.

- Знаете ли, държите се по странен начин. Не се запознавате, не ме молите. Повечето хора едва ли ще ха да се съгласят с толкова "тайнствен" разговор - казаха най-сетне.

Мъжът изглеждаше се замисли, докато отвърне:

- Извинете, не ни се случва често да разговаряме, поне не както с вас. Но аз наистина ви моля.

Разглеждах го. Не мога да кажа, че беше хубав или привлекателен дори, но у него имаше нещо странно, може би очите му. Гледа-

ше като че аз представлявах нещо особено за него, но това не беше в никакъв случай поглед на мъж, който се интересува от някоя жена, преценяваше ме, но не по обикновения начин, не се заглеждаше в лицето ми или фигурата, а някак си вътре в мен или поне се опитваше да го направи, защото зениците му бяха впити в моите, без да ги изпускат нито за миг. Само че мен той ме заинтригува именно като мъж. Не много висок, с чудесни мускули на ръцете, набит. Косата му, искряща, тъмноруса и тези пронизателни очи! Е, носът му беше възгърбав, а устата прекалено широка, но това нямаше никакво значение.

Сигурно повече ме изуми именно моето отношение към него.

От години не бях поглеждала по този начин към някой мъж. Много хора биха ме нарекли студена, но причината не беше в това. В крайна сметка как можех да харесам някого, след като една минута, прекарана с него, ми бе достатъчна, за да го опозная напълно, да отгатна мислите му, пристрастията му. Вярно, когато бях по-млада, имах една-две връзки, но това бе само за да задоволя моментните си желания и след мигове на наслада не чувствах нищо освен съжаление, а мъжът до мен преставаше да ме интересуваше до следващия път, когато неспокойната ми кръв щеше да ме тласне към него.

После, когато се преместих до морето, моите ежедневни "разходки" ми бяха създали странна сла-

ва и представителите на отсрещния пол се опитваха да ме завоюват само защото им се струваха изискано приключение. А сериозните господа направо изпадаха в ужас от начина ми на живот, бях нещо несъвместимо с подредените ми възгледи. С времето се измориха да се интересуват от мен или пък аз се изморих да очаквам няко-

го, с когото да споделям всичко от себе си, не зная. Така или иначе се отдръпнах напълно от хората и останах само аз и морето.

Сега идваше този непознат, който ме изтръгна от блаженото равновесие на душата, до което бях достигнала, който ме караше да се чувствам неспокойна.

Как можеше!
И все пак... един разговор би бил интересен, освен това... Какво се крие зад неговата настойчивост? Нямах нито тайни, нито пари. За какво ли му бях? Кимнах.

- Правя го само заради усмивката ви.

- Какво ми е на усмивката? - попита той.

- Имате усмивка на дelfин и се надявам, че сте доброжелателен като тях - отвърнах закачливо. Това за усмивката беше вярно. Сигурно нямаше чувство за хумор, защото лицето му бе вкамени.

- Извинете, ако ви оби-

- За какво ще разговаряме?

Мисля, че той беше малко объркан, изглеждаше искаше да ме пита за нещо, но се притесняваше отново да не се покаже нетактичен. Трябваше да бъде искрена и да призная, че предположих участието му в някакво ново религиозно или духовно учение, може би нещо, свързано с морето.

- Илс каза, че ви е създавал известни неприятности.

- Илс? Момчето?

Той кимна.

- Не точно неприятности - свих рамене. Не исках да обвинявам хлапето, беше ми симпатично, а и сигурно вече не си правеше подобни шеги.

- Това е било през октомври, нали?

- Да! - повдигнах учудено вежди. А може би беше журналист от друг град, научил за моите странности?

- Колко време плувахте, преди да го видите за първи път?

- Около час, може би малко повече.

- И често ли плувате?

- Всеки ден.

- Всеки ден? Дори днес?

- Да, дори днес. Той замълча. Изглежда импровизираният разпит беше приключил.

- Да ви кажа ли какво си мислите сега? - реших да го подразня.

Мъжът обърна главата си към мен и ме поразиха странното отсъствие на израз в очите му. Имаше нещо нечовешко в този миг у него, нещо, което ме уплаши, още повече заради начина, по който той отвърна.

- За-а-а... ка-а-а-кво? - говореше протяжно, като плоча, пусната на бавен ход.

Успях все пак да запазя хладнокръвие и отвърнах. (Следва)

РУМИЯНА НИКОЛОВА

ОКОТО НА БОГА
СТИХОВЕ

ВИК

Душата, камбана без език,
едва удържа вътрешния вик:

„Ей, хора, на света опора,
къде сте да дадете рамо
на мечтите, посърнали рано,
да придадете смисъл на света,
да осмислите целта!“

О, не! Адресът е погрешен.
Повикът ми даже става смешен.

Всеки в себе си смисъла носи
и не трябва житейската философия
отдругаде да проси.

Всеки носи в себе си съкровена тайна,
понесен от сила незнайна.

Трябва просто да погледнеш в душата си -
извор дълбок -
и там ще съзреш, добри и любящи,
очите на Бог.

ПЪТ

Друг път няма, Вече знам -
Всички пътища Водят към Божия храм.
Дори и да се правиш на глух и на ням,
Всички пътища Водят натам.

В ден незнаен, В час потаен
ще почувстваш порива омаен
да се слееш с Извора дълбок,
във воин да се превърнеш на самия Бог.

Ще потърсиш светлината Му неземна
след размисъл дълбок или ситуация екстремна.
Ще поискаш да проникнеш ти в Началото и Края -
по-велика участ аз не зная.

ЗЕМЯ

Хей, човече, не отивай толкова надалече,
през девет морета в десето
да гониш полета на сърцето.
Здраво се дръж за земята,
която ти дава хляба си и водата.
И ако пуснеш в нея и сърцето си
корен дълбок,
там, повярвай ми, днес или утре
ще те намери сам Бог.

БЛАГОСЛОВИЯ

Ти рани сърцето ми дълбоко.
Аз от болка онемях,
но не към теб ръце прострях,
не те намразих,
не сторих този грях.
Очи нагоре аз отпахих
и от Небето песен долетя.
И аз разбрах -
през болката минава пътя към дома.
Без нея на Бога незаконни сме чедра.
Бог люби, когото наказва.
„Не бой се да страдаш!“ -
сърцето подсказва.
Така че за всичко ти благодаря!
Дано и аз болка ти подаря...

ХРАМ

Дели ни океан.
Аз знам - от Бога си призван
да бъдеш там, да бъдеш там.
А аз да бъда тук.
Да пазя този стар космичен звук,
който ми нашепва,
че и тук, и там
пралюбов ни свързва още от Адам.
И земята се превръща в храм
за мене тук, за тебе там.

(От стр. 1)

дървена плоскост и той веднага прогаря в нея малка чиста дупка. Същото се случва и с метален лист, а после и с мраморна плоча. Всеки би предположил, че пламъкът е горещ като на ацетиленова горелка. Но горелката на Браун била само леко затоплена и

МОЖЕЛА ДА СЕ ДЪРЖИ С ГОЛА РЪКА

почти до дюзата. Подлагат волфрамова пръчка (волфрамите кипи при 6000 градуса), блясва бял пламък и пръчката почва да се изпарява. Другият ѝ край обаче остава студен и може да се държи с ръка.

Подлагат тухла и тя първо се гледжосва, после почва да се топи. Към друга пламъкът запоява парче стъкло, към него мед, а към медта - пак стъкло. После през всичките спойки пробива идеално гладък отвор.

Късче америций 241, който излъчва 16 000 юри радиация в минута, след 2-минутно излагане на пламъка става почти безвреден - само 100 юри в минута, колкото е фоновата радиация.

Но любимата демонстрация на Юл Браун е

ДА ИЗМИНЕ С КОЛА 1600 КМ БЕЗ ГОРИВО

- само бидон с 4 л вода и две Браунови батерии, които преобразуват водата в газ.

Брауновият газ е получен чрез електролиза на водата, при която водородът и кислородът се разделят. Това не е нещо ново, нито сложно - електролизата е открита преди близо два века от Фарадей. Новото е, че когато двата газа след това се смесят, дори под налягане, те не експлодират, а се свързват мирно и тихо.

"От вода и пак на вода с чиста енергия, която може да пречиства водата, въздуха, храната, въобще света." Така Браун формулира сам своето откритие.

Пламъкът на двата газа е с особени свойства: без да използва кислорода наоколо, той може да реагира и да топи всякакви материали - реже стомана като кашкавал, топи и споява, изгаря и разгражда радиоактивни и токсични отпадъци, прави от водата гориво, произвежда електричество, създава вода в пустинята, суши въглища, пречиства рудата и т. н. - безброй приложения във всички области на живота.

При това

ПЛАМЪКЪТ СЕ „ДЪРЖИ“ КАТО РАЗУМНО СЪЩЕСТВО

- сам повишава или намалява температурата си според материала, който се поднася пред него.

Тези свойства на газовата смес още не са разгадани и описани в научно издание.

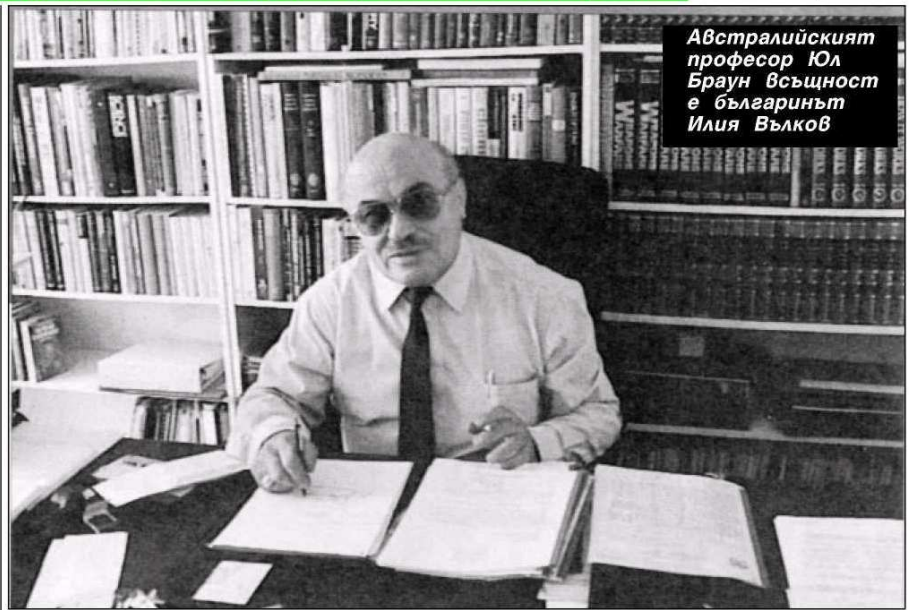
През 1977 и 1978 г. Юл Браун патентова своя газ и генератора за него в Австралия и в САЩ. Въпреки огромния научен и медийен интерес обаче, въпреки многото демонстрации, лекции, семинари откритието не е прието и до днес. Все още липсва обяснение защо пламъкът действа изборително към всеки материал и в каква реакция влиза с него. Хипотезата, че водородът и кислородът се държат не в обичайното състояние, не стига да обясни това страшно поведение, което сякаш е извън физичните и химичните закони.

През 1981 г. Юл Браун основава фирмата „Brown Energy System Technology“ в Сидни и започва да прави генератори. През 1984 г. продава първия на Китай, където и сега го използват за изгаряне на радиоактивни отпадъци. Генератори има и в Южна Корея, Канада, Япония,

производството обаче е скъпо и Браун пуска фючърни акции. Събира огромна сума, но не я използва рационално. Той разбирал от наука, но не и от бизнес. Освен това бил необщителен, даже параноик - страхувал се да не открият изобретението му, затова отказал офертите за съвместна дейност, фирмата му стига до фалит и избухва скандал. В него към излъганите вложители се присъединяват скептичните учени, както и конкурентните газови и автомобилни концерни.

Стига се дотам, че през 1992 г. Юл Браун заминава тайно за САЩ и живее там почти до смъртта си през 1998 г. Умира като бедняк в болница в Ръкууд, близо до Сидни, от остра сърдечна и бъбречна недостатъчност. Погребан е в местното гробище. Цялото му имущество, работилницата и инструментите са продадени на търз за погасяване на дълговете му. Не е оставил наследници, а сроковете на патентите му отдавна са изтекли.

Но историята с Брауновия газ не свършва дотук. В последните 10 г. от живота си Браун работи с млад българин, когото смята за дясната си ръка, и само нему е доверявал документацията и формулите си. То-

Австралийският професор Юл Браун всъщност е българинът Илия Вълков

зи млад учен може да доразвива идеите за разработки в областта на двигателите с вътрешно горене.

Изключително важно за България е този човек

ДА ДОЙДЕ В РОДИНАТА СИ

и да работи по приложенията на газа, стига да се намери институция или хора, които да му осигурят лаборатория, екип и условия за работа. Той е склонен да го направи, така че Брауновите изобретения да се внедрят в производството.

Кой е всъщност Юл Браун? Това е Илия Вълков от Варна, който през 1952 г. бяга в Турция и после се установява в Австралия. Роден е на 20 април 1922 г. От малък имал влечение към техниката, бил сърчен и от подръчни части можел да направи радиопарат например. Като ученик в Пловдивската семинария се впечатлил от пасажа в Библията, че Бог ще накаже грешниците с огън и ще изгори земята.

ЧУДЕЛ СЕ КАК ЩЕ СТАНЕ ТОВА

след като планетата е покрита 2/3 с вода. Но като явяващ човек не се съмнявал, че има начин водата да се запали, и решил да го открие.

През 1941 г. Вълков служи в морската рота на о. Самотраки, а след войната се записва студент по електроинженерство в Софийската политехника.

Студентът обаче слушал тайно западни радиостанции и бил натопен на властта. От 1949 до

май 1950 г. е въдворен в ТВО „Перник“ и работи в мината при ужасни условия, а след това е в лагера „Белене“. Макар и „народен враг“, негови състуденти си спомнят, че е бил довеждан с белезници в института, защото само той бил в състояние да поправи някаква много важна и скъпа апаратура, лед лагера Вълков се жени през май 1950 г., но властта остава подозрителна към него. Той разбира, че оставянето му в България е безперспективно, и през 1952 г. бяга в Турция през Резовската река.

Там е арестуван като шпионин и лежи още 6 г. в затвор.

ОСВОБОЖДАВА ГО НЯКОЙ СИ МАЙОР БРАУН ОТ ЦРУ

и му дава шанс да замине. Илия избира Австралия. Сменя си и името - за малко име избира това на актьора Юл Бринър, а за фамилия - презимето на майор Браун.

В Сидни постъпва във фирма и за 10 години се издига до поста технически директор. После напуска и се заема да осъществи мечтата си. През 1971 г. откритието

ражда момиче, но Браун никъде не я вписва като своя дъщеря. Така че освен нея наследница на откритието му е и родината.

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти
  - градински многогодишни цветя
  - растителност за водни площи
  - декоративни треви
  - увивени и катерливи растения
- с. Негован, общ. София (срещу кариерата)
тел. 0888 930 228; 02/9 96 2211 (вечер)
e-mail: greenspring@dir.bg

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас. Молим ви за всякаква помощ. Изпращайте ни интересни материали. Ако сте професионално подготвени, включете се в нашия редакционен колектив, може и виртуално. Имаме нужда от професионалисти.

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата „Съмишленици“ да заеме по-голяма част от вестника.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

От редакционния колектив

Сдружение „ЖИВ ДОМ“

Главен редактор
Атанас Панчев

Редакционен колектив:

Елена Радилова
Владимир Досев
Татяна Инджова
Пламен Петев
Пламен Папайотов
Величко Попадийски
Мария Стаева
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Хотев
Валерия Христова
Стефан Йорданов
Лора Василева
Дафинка Янева

Адрес на редакцията:
гр. София
кв. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ № 1
Хотел „Диана 1“
ет. 6, ап. 62.
Експлоатация „Жив дом“
тел: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodimenie@yahoo.com

За кореспонденция:
София-1797
кв. „Младост 1“
Бл. 100, вх. 4
Сдружение „ЖИВ ДОМ“

Банковата сметка на сдружението „ЖИВ ДОМ“ е: 1 026 216 502
Банков код 66 083 036
НВБ Банка Бюлиум

Издава „Тотал-комерс 2001“ ЕООД